22/03/2020

“Ζούμε σε μια σταυρώσιμη πορεία, που θα φτάσει στην Ανάσταση”

/ Γνώμες

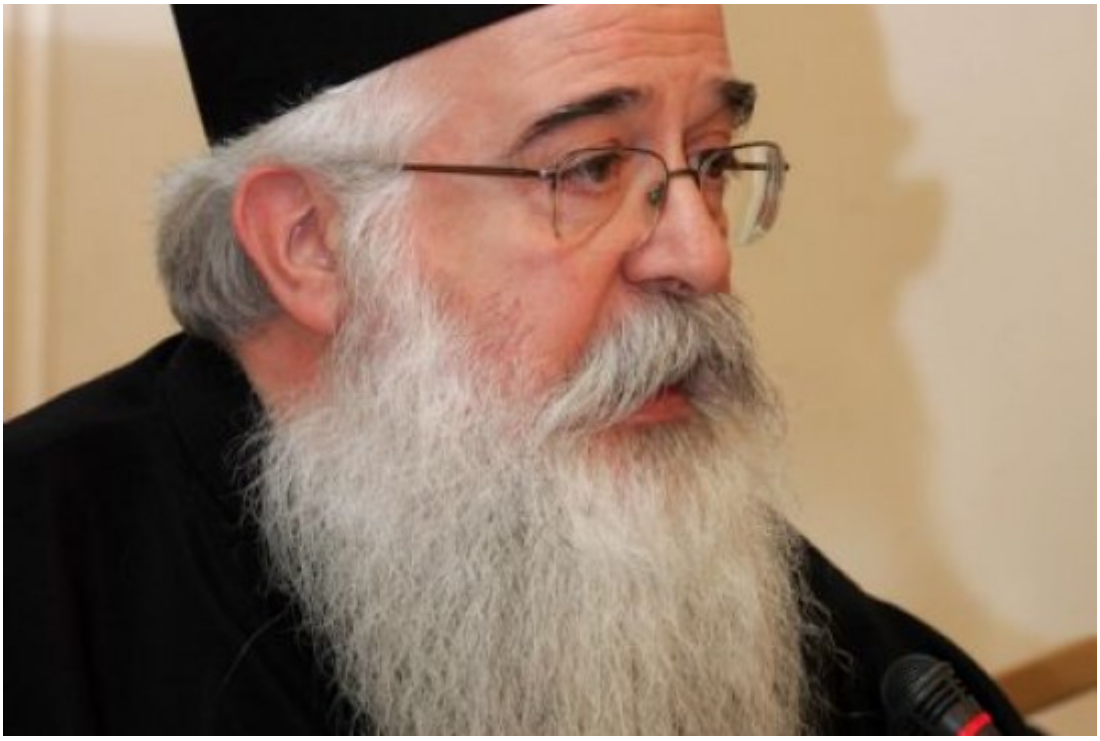

Του Σεβασμιώτατου Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ιγνατίου

Επέτρεψε ο Θεός να βιώσουμε ένα γεγονός που δεν θα το είχαμε ποτέ διανοηθεί. Ζούμε μια κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Οι Ναοί μας, χωρίς το πλήθος των πιστών, οι ιερείς μας, μυστικά στο Άγιο Βήμα, ψάλλουν τους Χαιρετισμούς και από το ευλογημένο μοναστήρι των Ταξιαρχών, μεταδίδονται από τους ραδιοφωνικούς μας σταθμούς, ώστε και οι πιστοί που μένουν στα σπίτια τους να ενώσουν και αυτοί τις προσευχές τους με αυτόν τον παράδοξο μεν τρόπο, αλλά που ίσως τελικά γίνεται ένας τρόπος παιδαγωγός σε υπακοή, ταπείνωση, μετάνοια και ζωντανή προσευχή.

Η Παναγία μας δίδαξε αυτόν τον δρόμο. Πρώτη Αυτή από όλους τους ανθρώπους. Γιατί, Αυτή έζησε ταπεινά το άγγελμα ότι θα γίνει Μητέρα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, του Λυτρωτού και Σωτήρα μας. Βίωσε το μυστήριο και μυστικά. Και υπήρξε πάντοτε υπόδειγμα ταπεινώσεως και σιωπής. Έζησε πάντοτε στη σκιά του Υιού της. Σαν να ήθελε να δείξει ότι υπάρχει και ένας δρόμος, που δεν φαντάζει στα μάτια των ανθρώπων, ούτε γίνεται εντυπωσιακός, ούτε λαμπρός, ούτε φωτεινός με γήινα φώτα. Αλλά είναι ένας δρόμος μυστικός, μιας μυστικής

καρδιακής ταπεινώσεως, όπου ο άνθρωπος μέσα από αυτόν κοινωνεί τον Θεό.

Αυτήν την ταπείνωση ζούμε αυτές τις ημέρες. Για τις αμαρτίες μας; Γιατί όχι; Μην ψάξουμε να βρούμε τις αιτίες στους άλλους. Βιαστήκαμε να πούμε ότι οι άλλοι φταίνε. Ενώ, πρέπει να σταθούμε απέναντι σε αυτό το γεγονός που ο Θεός επιτρέπει να βιώνουμε, αναζητώντας τις δικές μας ευθύνες. Γιατί, και εμείς φταίξαμε. Πολλές φορές νιώσαμε αυτάρκεια, δύναμη, εξουσία. Και ήρθε μόλις ένα γεγονός, που αφορά ολόκληρη την ανθρωπότητα, για να μας δείξει ένα δρόμο κενώσεως, ταπείνωσης και ταυτόχρονα υπακοής.

Είναι και υπόδειγμα υπακοής η Παναγία μας! Υπάκουη στο θέλημα του Θεού. Υπάκουη στο σύνολο των μαθητών. Υπάκουη στις μαθήτριες του Χριστού. Παρόλο που υπήρξε η μητέρα Του, υπήρξε πρώτη αυτή διάκονος της αγάπης, της προσφοράς και της θυσίας.

Και σήμερα και εμείς καλούμεθα μέσα από αυτήν την υπακοή και την κένωση να φανούμε αντάξιοι του Κυρίου μας, που μας είπε ότι «δεν έχει νόημα το τί θα προσφέρετε σε εμένα, αλλά το πόσο και τί θα θυσιάσετε για τους ελάχιστους αδελφούς μου». Και σήμερα όλοι είμαστε ελάχιστοι αδελφοί. Γιατί, κανείς δεν εξαιρείται από τον κίνδυνο και από αυτό που έχει ενσκήψει. Και έτσι καλούμεθα εμείς πρώτοι να σταθούμε υπάκουοι, ταπεινοί, για να νιώσουμε και με αυτό τον τρόπο την ανεπάρκειά μας. Και μέσα από αυτή την ταπείνωση και την υπακοή αυτών των ημερών, να νιώσουμε την αμαρτωλότητά μας και να αναζητήσουμε βαθιά μέσα μας, να δούμε ποιοι πραγματικά είμαστε.

Δεν πίστευα ποτέ, όταν δίδασκα και μιλούσα στις οικογένειες για την «κατ’ οίκον εκκλησία», παίρνοντας αυτή την εικόνα, για να οικοδομήσω λόγους ενότητος, αγιότητος, πιστότητας, παραδόσεως, εκκλησιαστικού φρονήματος, ότι θα έφθανε η στιγμή που το κάθε σπίτι σήμερα γίνεται η «κατ’ οίκον εκκλησία». Αυτή είναι η πραγματικότητα και γι’ αυτό δεν πρέπει κανείς να απελπιστεί, ούτε να βαρυγκωμήσει. Ίσα-ίσα, καλούμεθα εμείς που θέλουμε να υμνήσουμε τον Κύριο και να ικετεύσουμε τη μητέρα Του να σταθούμε υπόδειγμα, όπως αυτή, αληθινής υπακοής και ταπεινώσεως και ενότητος, κάνοντας το κάθε σπίτι έναν τόπο ζωντανής προσευχής, μία «κατ’ οίκον εκκλησία».

Και εκεί στη ζωντανή προσευχή υπάρχει και είναι το Άγιο Πνεύμα, είναι ο ίδιος ο Χριστός, που κοινωνήσαμε και που θα κοινωνήσουμε και πάλι, αλλά τώρα μας ζητάει να ζήσουμε ασκητικά. Όπως και οι ασκητές, οι αναχωρητές, οι πατέρες των σπηλαίων, που ερχόντουσαν στην αρχή της Σαρακοστής, κι έφευγαν πάλι, για να μείνουν μόνοι, προσευχόμενοι, όμως, για όλους τους ανθρώπους του κόσμου και επέστρεφαν, για να γιορτάσουν το Πάσχα. Αυτή είναι η περίοδος που βιώνουμε και

πρέπει να τη βιώσουμε με πίστη, ότι ζει Κύριος ο Θεός. Και η προσευχή του καθενός μέσα στο σπίτι του, πλέον, θα είναι μία εμπειρία ζωντανής προσευχής, συνειδητοποιώντας την ευθύνη που έχουμε για τους εαυτούς μας, προκειμένου να σώσουμε τους άλλους.

Αυτή είναι η πραγματικότητα που ζούμε. Είναι μια μοναδική εμπειρία που ο Θεός μας έδωσε και θα πρέπει να τη διέλθουμε ακριβώς όπως Εκείνος θέλει και η Παναγιά μας δείχνει. Διατηρώντας την ενότητα και την πίστη ότι είναι μια σταυρώσιμη πορεία, που όμως θα φτάσει στο Πάσχα και στην Ανάσταση.

Να γιατί από την πρώτη στιγμή μιλήσαμε για το χρέος των πιστών, των χριστιανών, όλων μας, να μείνουμε πιστοί σε αυτό που οι επιστήμονες αυτή τη στιγμή ζητούν με πλήρη επίγνωση της ευθύνης που έχουν και αυτοί. Γιατί, έχουμε να κάνουμε με έναν ολόκληρο λαό. Και αν εμείς δεν γίνουμε υπόδειγμα υπακοής και ταπεινώσεως, τότε διακυβεύουμε ζωές ανθρώπων και αυτό είναι τεράστια ευθύνη στους ώμους μας. Μέσα στην Εκκλησία, δεν λειτουργούμε μαγικά, ούτε την ζωντανή και εν Αγίω Πνεύματι προσευχή τη διασφαλίζει μόνο το κτίριο του ναού. Πόσες φορές δεν βρεθήκαμε μέσα στο ναό και το μυαλό μας έφυγε ακόμα και τις πιο κρίσιμες στιγμές του Μυστηρίου της Ευχαριστίας και έτρεχε αλλού. Τί σήμαινε το ότι ήμασταν εκεί, όταν το μυαλό μας ταξίδευε στις έγνοιες, στις επιδιώξεις, πολλές φορές με μια φαρισαϊκή στάση μόνο του σώματός μας μέσα στην Εκκλησία.

Τώρα που υστερούμεθα το Ναό, ίσως ακριβώς είναι η ευκαιρία να συμμαζευτεί ο νους μας, να βρούμε τον αληθινό μας εαυτό, όχι αυτόν που καλύπτουμε με προσωπείο, ούτε αυτό που φανταζόμαστε ότι είμαστε αλλά μέσα στο σπίτι μας, τώρα που είμαστε εκεί όπου και οι άλλοι πρέπει να γίνονται για εμάς ο παράδεισός μας. Γιατί, σε αυτή την περίσταση, ακόμη και μέσα σε αυτά τα σπίτια που οι άνθρωποι θέλουν να είναι πιστά μέλη της Εκκλησίας, που εκκλησιάζονται κάθε Κυριακή, που κοινωνούν, τώρα που θα βρεθούν όλοι μαζί, πολλές ώρες θα αναμετρηθεί η ουσία της πίστεως και της αληθινής αγάπης και ενότητος. Και εύχομαι να είναι η ζωή αυτή ένας παράδεισος, όπως είναι μέσα σε ένα κοινόβιο, σε ένα μοναστήρι, όπως πρέπει να είναι σε κάθε χριστιανική οικογένεια.

Γιατί, αλλιώς κινδυνεύουμε οι άλλοι να γίνουν η κόλασή μας. Να πώς θα αναμετρηθούμε τώρα με την πνευματικότητά μας, με την αλήθεια της πίστεώς μας, θυσιάζοντας αυτό που εμείς είχαμε ως ικανοποίηση και ως χαρά και ως ωφέλεια, για να ζήσουμε με τους άλλους και για να ζήσουν οι άλλοι.

Αυτή είναι η διακονία μας σήμερα, των ανθρώπων της Εκκλησίας και έτσι πρέπει να βαδίσουμε και να ενώσουμε τις προσευχές μας από εκεί που ο καθένας είναι στο μοναστήρι του, στο σπίτι του. Και να μείνουμε εκεί, όσο χρειαστεί. Για να

μπορούμε να απολογηθούμε ότι κάναμε το καθήκον μας, με ταπείνωση, υπακοή και αληθινή θυσιαστική αγάπη.

Θα αναμετρηθούμε αυτόν τον καιρό. Ούτε εγώ μπορώ να πω πόσο θα διαρκέσει. Το μόνο που μπορούμε να πούμε είναι ότι θα είμαστε, κατά το δυνατόν, με τα μέσα που διαθέτει σήμερα ο σύγχρονος άνθρωπος, κοντά και μαζί με όλους.

Ας πάρουμε εμείς, με τη ζωντανή μας προσευχή, όλο το βάρος τούτες τις ημέρες και να παρακαλούμε για τους γιατρούς, τους νοσηλευτές που δίνουν μάχη για να κρατήσουν τους αδελφούς μας στη ζωή, για τους ασθενείς, για τους οικείους, για το λαό μας, για όλους τους ανθρώπους όλου του κόσμου, αφού πλέον έχουμε γίνει μία ανθρωπότητα που αναμετριέται ουσιαστικά με την ίδια την ύπαρξή της.

Εύχομαι από τα βάθη της καρδιάς μου να κρατήσουμε και τη μεγάλη αρετή της υπομονής. Η Παναγιά και αυτό το δίδαξε. Και κάτω από το σταυρό και στη συνέχεια μέχρι τέλους και μας υπομένει και μας αντέχει και παίρνει τις δεήσεις μας και τις κάνει δεήσεις δικές της στον Κύριό μας και Θεό, για να μας σώσει και να μας βγάλει από το αδιέξοδο.